

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7CoPr/7/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1320207923
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1320207923.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členiek senátu Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobkyne: A. B. C., narodená: XX.XX.XXXX, trvalý pobyt C. XXXX/XX, XXX XX D., zast. MF advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Dlhá 4646/30B, 903 01 Senec, IČO: 55 883 796, proti žalovanému: Centrum pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže, so sídlom Špitálska 8, P. O. BOX 57, 814 99 Bratislava, IČO: 30 811 457, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 09.12.2024 č.k. B3-21Cpr/22/2020-241, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.
- II. Žalovaný m á proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol (výrok I.) a žalovanému priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 78 ods. 1, § 80, § 95 ods. 1, § 96 ods. 1, § 111 ods. 1 písm. e),h),j), § 117 ods. 1, 2, 3, 7, § 171, § 180 ods. 1 zákona č. 55/2017 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o štátnej službe“), § 150 ods.1, § 151 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), § 79 ods. 1 prvá veta, § 144 ods. 1, 2 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“) § 231 ods. 1 písm. b) bod 1, § 239 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení účinnom do 16.06.2020 (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“). Vecne rozhodnutie odôvodnil tým, že medzi stranami bolo primárne sporné, či okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru doručené žalobkyni dňa 19.06.2020 zo strany žalovaného z dôvodu podľa § 78 ods. 1 a § 117 ods. 7 zákona o štátnej službe je platné. Preto sa súd po zistení, že žaloba bola podaná v zmysle § 95 ods. 1 zákona o štátnej službe včas (štátnozamestnanecký pomer mal skončiť dňa 19.06.2020 a žaloba bola doručená súdu dňa 19.08.2020), zameral na posúdenie platnosti okamžitého skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Vo vzťahu k existencii služobného pomeru súd poukázal na ust. § 96 ods. 1 zákona o štátnej službe, majúc za to, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne okamžitým skončením doručeným žalobkyni dňa 15.10.2012 nezanikol a trval, nakoľko rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.02.2020, č.k. 10CoPr/2/2019-1077 (ďalej len „rozsudok KS BA“) bolo právoplatne rozhodnuté, že okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne okamžitým skončením doručeným žalobkyni dňa 15.10.2012 je neplatné. Mal za to, že ust. § 96 ods. 1 zákona o štátnej službe nepripúšťa iný výklad ako taký, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne trval, a to podľa pôvodných podmienok. Nesúhlasil s argumentáciou žalobkyne, že žalovaný si riadne nesplnil povinnosť evidovať žalobkyňu ako zamestnanca v Sociálnej poisťovni. Hypotéza a dispozícia právnej

normy upravenej v ustanovení § 231 ods. 1 písm. b) bod. 1 zákona o sociálnom poistení síce ukladá žalovanému povinnosť evidencie pred vznikom poistenia, avšak sankciou za nedodržanie povinností zamestnávateľa upravenou v § 239 zákona o sociálnom poistení je možnosť Sociálnej poisťovne uložiť zamestnávateľovi sankciu za nesplnenie povinností. Nedodržanie týchto evidenčných povinností teda nemalo žiaden vplyv na vznik, trvanie a ani obsah štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne. Ustálil tak, že v čase odo dňa 12.05.2020 do dňa 08.06.2020, kedy žalovaný vykazoval žalobkyňi neospravedlненú neprítomnosť v práci, štátnozamestnanecký pomer žalobkyne u žalovaného existoval a trval. Vzhľadom na uvedené mala žalobkyňa povinnosť postupovať v zmysle vyššie citovaných ustanovení § 111 ods. 1 písm. e), h), j) zákona o štátnej službe, ktoré jej ako štátnej zamestnankyni ukladali povinnosti plniť služobné úlohy osobne, riadne, svedomite, čestne a včas, vykonávať služobné úlohy, ktoré sú v súlade s opisom štátnozamestnaneckého miesta a dodržiavať určený služobný čas alebo inak dohodnutý služobný čas. Žalobkyňa si tieto povinnosti neplnila, čo medzi stranami ani nebolo sporným, nakoľko žalobkyňa sa vedome a úmyselne nedostavila na pracovisko, a to aj napriek opakovaným výzvam žalovaného. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa žalovanému písomne oznámila, že na základe uznesenia Vlády Slovenskej republiky č. 127 z 27. marca 2019 a v súlade s čl. 2 ods. 9 Štatútu ústredného krízového štábu vykonáva činnosť vo verejnom záujme ako členka operatívno-taktickej skupiny Ústredného krízového štábu, pričom ide o úlohy a činnosti súvisiace s vyhlásením núdzového stavu súvisiaceho so šírením nákazy COVID-19, ktoré nie je možné vykonávať mimo pracovnej doby a žiadala žalovaného o poskytnutie pracovného voľna bez nároku na odmenu. V konaní žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno o tom, že by žalovanému predložila akékoľvek dôkazy o tom, že by na jej strane skutočne vznikla prekážka v práci spočívajúca vo výkone činností vo verejnom záujme ako členka operatívno-taktickej skupiny Ústredného krízového štábu. Medzi stranami však bolo sporným, či žalobkyňa takto vymedzenú prekážku v práci žalovanému aj riadne preukázala, nakoľko ustanovenie § 144 ods. 1, 2 Zákonníka práce, ktoré sa uplatňuje aj v prípade štátnej služby (§ 171 zákona o štátnej službe) na vznik prekážky v práci na strane zamestnanca vyžaduje nielen jej faktickú existenciu, ale aj jej preukázanie zamestnávateľovi. Žalobkyňa síce v konaní predložila potvrdenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 14.05.2020 o plnení úloh Odbornej skupiny Ústredného krízového štábu, podľa ktorého žalobkyňa sa ako nominovaná zástupkyňa ZMOS zúčastňovala na zasadnutiach odbornej skupiny Ústredného krízového štábu od 20.04.2020 do 15.05.2020 každý pracovný deň spravidla od 08:00 do 19:00 na Úrade vlády Slovenskej republiky, avšak zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že by toto potvrdenie skutočne bolo zaslané žalovanému, pričom doručenie tohto potvrdenia bolo medzi stranami sporné (žalovaný konzistentne tvrdil, že žalobkyňa prekážku v práci nepreukázala). Navyiac aj v prípade, ak by toto potvrdenie bolo pred dorúčením okamžitého skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (tj. pred dátumom 19.06.2020) predložené žalovanému, uvedené by ospravedlnilo neprítomnosť žalobkyne na pracovisku iba do dňa 15.05.2020, teda iba 4 pracovné dni z celkových takmer 4 týždňov, počas ktorých žalovaný vykazoval žalobkyňi neospravedlненú neprítomnosť na pracovisku. Z vyššie uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne u žalovaného v dňoch 12.05.2020 až 08.06.2020 trval, a to za pôvodných podmienok, ktoré boli dojednané pred predchádzajúcim skončením štátnozamestnaneckého pomeru listom doručeným žalobkyňi dňa 15.10.2012. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by u žalovaného nastala akákoľvek organizačná zmena, ktorá by mala vplyv na existenciu alebo obsah štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne u žalovaného. Žalobkyňa mala preto povinnosť osobne a riadne plniť úlohy štátneho zamestnanca, čo však vedome a na základe vlastnej vôle neplnila, čím išlo z jej strany o neospravedlненú neprítomnosť v práci. Neprítomnosť v práci pritom včas a riadne neospravedlnila prekážkami v práci na jej strane, nakoľko žalovanému nepreukázala dôvody takýchto prekážok, pričom na ospravedlnenie jej neprítomnosti na pracovisku nepostačuje iba faktická existencia prekážok, ale je potrebné ich preukázanie zamestnávateľovi/služobnému úradu. Mal tak za to, že boli naplnené všetky formálne aj materiálne podmienky na okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou, preto žalobu žalobkyne o určenie neplatnosti okamžitého skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení § 255 ods. 1 CSP a 262 ods. 1 CSP. Žalovaný mal v konaní plný úspech, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP. Nesúhlasila s tvrdením súdu, že štátnozamestnanecký pomer medzi žalobkyňou a žalovaným v čase od 12.05.2020 do 08.06.2020 trval na základe ust. § 96 ods. 1 zákona o štátnej službe podľa pôvodných podmienok. Mala za to, že po právoplatnosti rozhodnutia

súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru bolo na stranách sporu, aby sa dohodli na tom, aby právna stav zosúladi so skutkovým a faktickým stavom. Tvrdenie, že sa dožadovala toho, aby jej žalovaný preukázal za akých podmienok sa má vrátiť do štátnej služby, preukázala listinami. Na tieto jej požiadavky žalovaný nereagoval, pričom žalovaného zaťažovalo dôkazné bremeno, aby preukázal, že jej štátnozamestnanecký pomer od 12.05.2020 do 08.06.2020 trval podľa pôvodných podmienok. Vo vzťahu k existencii prekážok v práci uviedla, že žalovaný nespochybňoval, že vykonávala činnosti pre Ústredný krízový štáb. Žalovaný nenamietal, že mu prekážku v práci oznámila, ale ju nepreukázala. Ďalej namietala, že ju žalovaný neprihlásil do Sociálnej poisťovne ako svojho zamestnanca, napriek tomu, že tvrdil, že mala u neho nastúpiť, pričom s týmto sa súd nezaoberal. Snažila sa so žalovaným dohodnúť na nástupe do štátnej služby, ale žalovaný o takúto dohodu nestál. Výzvu žalovaného, aby nastúpila do štátnej služby deň po prevzatí výzvy považovala za šikanóznou. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhla, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu poukázal na to, že žalobkyňa v konaní o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I sp.zn. 6Cpr/7/2012 v spojení s konaním na Krajskom súde v Bratislave sp.zn. 10Copr/2/2019), trvala na tom, aby ju žalovaný naďalej zamestnával, a to v zmysle a na podklade pôvodnej služobnej zmluvy. Predmetom konania nebola otázka, za akých podmienok by sa žalobkyňa do práce vrátila. Dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o neplatnom skončení štátnozamestnaneckého pomeru mala žalobkyňa povinnosť vrátiť sa na svoje pracovisko. Ak tak neurobila, jednalo sa o neospravedlnenú absenciu. Preto ak následne pristúpil k okamžitému skončeniu pracovného pomeru z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny tým, že žalobkyňa sa bez ospravedlnenia nedostavila na pracovisko, postupoval v súlade so zákonom. Pokiaľ žalobkyňa argumentovala tým, že bola zamestnaná u iného zamestnávateľa, a teda nemohla na druhý deň po prevzatí výzvy nastúpiť k inému zamestnávateľovi, poukázal na to, že rozhodnutie KS BA nadobudlo právoplatnosť dňa 20.04.2020 a toto bolo žalobkyňi doručené dňa 19.06.2020. Mala tak dostatočný priestor na to, aby vysporiadala svoje pracovné vzťahy, čo však neurobila (vyjadrenie žalobkyne na pojednávaní dňa 27.06.2024). Dal do pozornosti, že u neho nedošlo k žiadnej organizačnej zmene, ktorá by mala za následok zmenu pracovného miesta žalobkyne. Preto od neho nemožno požadovať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej skutočnosti. Výška platu je určená zákonom, pričom k zmene osobného príplatku nedošlo. Súd správne konštatoval, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno o tom, že by mu predložila akékoľvek dôkazy preukazujúce, že na jej strane vznikla prekážka v práci spočívajúca vo výkone činností vo verejnom záujme ako členka operatívno – taktickej skupiny ústredného krízového štábu. Zároveň žalobkyňa potvrdila, že jej prekážka v práci bola spôsobená plnením pracovných úloh u iného zamestnávateľa, t.z. prekážkou v práci nebol samotný výkon činnosti vo verejnom záujme, ale výkon práce u iného zamestnávateľa. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalobkyňa v replike k vyjadreniu žalovaného uviedla, že žiadne zákonné ustanovenie ani ust. § 96 ods. 1 zákona o štátnej službe neurčuje, že štátnozamestnanecký pomer po rozhodnutí súdu o neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru trvá podľa pôvodných podmienok. Žalovaný bol povinný dohodnúť si so žalobkyňou termín nástupu do práce, čo neurobil. Nesúhlasila s tvrdením žalovaného, že mala dostatok času skončiť pracovný pomer u iného zamestnávateľa.

6. V ďalšom vyjadrení žalovaný zopakoval predchádzajúce vyjadrenia.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je podané dôvodne.

8. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 CSP).

9. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 19.08.2020 domáhala určenia neplatnosti okamžitého skončenia štátnozamestnaneckého pomeru doručeného žalobkyňi zo strany žalovaného dňa 19.06.2020. Žalovaný okamžité skončenie pracovného pomeru skutkovo vymedzil tak, že žalobkyňa ani na základe opakovaných výziev nenastúpila do štátnej služby ani nepreukázala existenciu prekážky

v práci, preto žalovaný vykazoval u žalobkyne neospravedlnenú neprítomnosť v práci za obdobie od 12.05.2020 do 08.06.2020, čo považoval za závažné porušenie pracovnej disciplíny s poukazom na ustanovenia § 144 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, § 111 ods. 1 písm. h) a j) zákona o štátnej službe a ustanovení Služobného poriadku. Z tohto dôvodu žalovaný okamžite skončil štátnozamestnanecký pomer žalobkyne podľa ustanovení § 117 ods. 7 a § 78 ods. 1 zákona o štátnej službe.

10. Podľa § 171 zákona o štátnej službe, na štátnozamestnanecké vzťahy sa primerane použijú ustanovenia § 10, § 11a ods. 1, § 12, § 15, § 16, § 17 ods. 1 a 3, § 19, § 20, § 33 až § 36, § 37, § 38a, § 39, § 40 ods. 1, 2, 5 až 8 a 11, § 41 ods. 1, 2, 5 až 7 a 9, § 52, § 55 ods. 2 písm. c) až f), § 74, § 75 ods. 2 písm. e), ods. 3 a 4, § 78 až 80, § 85 ods. 2 až 6, 8 a 9, § 85a, § 86, § 87, § 88 až 95, § 96 ods. 1, 2, 4, 6 a 7, § 96a, § 96b, § 97 ods. 1 až 11, § 98 až 102, § 103 ods. 1 a 2, § 104, § 104a, § 105 až 114, § 116 ods. 2 a 3, § 117, § 122a ods. 1, § 122b ods. 1, § 123 ods. 1, § 129 až 132, § 136 až 139, § 141, § 142 až 148, § 150, § 151, § 152 ods. 1, 2, 4 až 7 a 9, § 152a, § 152b, § 152c, § 156, § 157 ods. 3, § 158 až 160, § 161 ods. 1, § 164 až 170, § 177 až 185, § 187 až 189, § 191 ods. 2 až 4, § 192 až 198, § 217 až 222, § 229 ods. 4 až 8, § 230 až 236, § 237 ods. 1 a 3, § 239 písm. a), § 240 a § 250b Zákonníka práce.

11. Vo vzťahu k odvolateľkou uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP (súd prvej inštancie jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod je úzko prepojený s porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a k jeho naplneniu by došlo, ak by súd prvej inštancie zasiahol do Ústavou, resp. Dohovorom garantovaných práv odvolateľa, čím by mu bolo znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon (CSP) priznáva. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu alebo inú právnu ochranu (I. ÚS 26/1994). Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach NS SR tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

12. Námietky odvolateľky, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné sú v príkrom rozpore s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V prejednávanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že by súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil nepreskúmateľnosť, nepredvídateľnosť či arbitrárnosť (ktorú žalobca naznačuje) predmetného napadnutého rozhodnutia. Za porušenie práva na spravodlivý proces nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie nestotožňuje. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. V podanom odvolaní odvolateľka uplatnila aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP majúci za to že konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná manudukčná

povinnosť súdu (a to tak v prípade, keď bola poskytnutá v užšom rozsahu, ako aj v prípade jej realizácie v širšom než zákonom predpokladanom rozsahu – pozri aj § 160 CSP a komentár k tomuto ustanoveniu), pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2 CSP, alebo vypočutie relevantného svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď), porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami (pozri § 193 CSP) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu (pozri § 194 ods. 2 CSP). Naplnenie citovaného odvolacieho dôvodu odvolateľka bližšie nevymedzila, preto nebolo úlohou odvolacieho súdu, aby sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo. Uvedené vyplýva z požiadavky na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie, a vychádza zo zásady, že strana sporu je zodpovedná za to, že bude účinne uplatňovať svoje procesné práva aj v odvolacom konaní.

14. K odvolateľkou uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo.

15. K námietke odvolateľky, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a je daný odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods.1 písm. h) CSP, treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

16. V prejednávanej veci bolo zásadným posúdenie odvolacej argumentácie odvolateľky, aké dôsledky malo na postavenie žalobkyne ako štátneho zamestnanca právoplatné rozhodnutie súdu o určení, že okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru dané žalobkyňou žalovaným dňa 15.10.2012, je neplatné. Ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Ust. § 96 ods. 1 zákona o štátnej službe jasne definuje, že ak je podľa právoplatného rozhodnutia súdu skončenie štátnozamestnaneckého pomeru neplatné, štátnozamestnanecký pomer trvá ďalej. Povinnosťou žalovaného potom ako rozhodnutie o určení neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou nadobudlo právoplatnosť, bolo umožniť žalobkyňu pokračovať v práci, teda umožniť jej pokračovať v štátnozamestnaneckom pomere u žalovaného. Tvrdenie žalobkyne, že skôr ako mohla a mala nastúpila späť do štátnozamestnaneckého pomeru u žalovaného, bolo potrebné dojednať pracovné podmienky, nemá oporu v ust. zákona o štátnej službe ani v ust. Zákonníka práce. Uvedený záver podporuje i znenie ust. § 96 ods. 1 druhá veta zákona o štátnej službe, podľa ktorého štátnemu zamestnancovi pri neplatnom skončení štátnozamestnaneckého pomeru patrí funkčný plat (t.j. za obdobie od neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru až do doby opätovného zaradenia štátneho zamestnanca do štátnej služby), ktorý by patril štátnemu zamestnancovi, ak by nedošlo k neplatnému skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa v konaní o určení neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru trvala v prípade vyslovenia jeho neplatnosti na jeho ďalšom trvaní, bola povinná plniť si povinnosti vyplývajúce jej zo štátnozamestnaneckého pomeru. Povinnosťou žalobkyne bolo dodržiavať povinnosti stanovené ust. § 111 zákona o štátnej službe, ak uvedené povinnosti žalobkyňa porušila bol dôvodným postup podľa ust. § 117 a nasl. zákona o štátnej službe.

17. Pokiaľ odvolateľka namietala, že na jej strane bola prekážka v práci, nutno zdôrazniť, že dôkazné bremeno o existencii aj o trvaní príslušnej prekážky v práci na strane zamestnanca znáša

sám zamestnanec. Ak vznikne prekážka v práci na strane zamestnanca, ten je povinný požiadať zamestnávateľa o pracovné voľno alebo ho upovedomiť o prekážke v práci a prekážku v práci preukázať. Pokiaľ žalobkyňa v liste zo dňa 11.05.2020 „Odpoveď na výzvu na nastúpenie do štátnej služby – zaslanie“ uviedla, že stala členkou operatívno – taktickej skupiny ÚKŠ, uvedené tvrdenie ničím nepreukázala, i napriek tomu, že mala byť do uvedenej pozície nominovaná ZMOS. Pričom na nesplnenie si povinnosti preukázania existencie prekážky v práci na strane žalobkyne bola žalobkyňa obratom zo strany žalovaného vyzvaná, tak listom zo dňa 15.05.2020 ako i listom zo dňa 27.05.2020. Navyiac z potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 14.05.2020 o plnení úloh Odbornej skupiny Ústredného krízového štábu predloženého žalobkyňou v konaní vyplýva, že ako nominovaná zástupkyňa ZMOS sa zúčastňovala na zasadnutiach odbornej skupiny Ústredného krízového štábu len v období od 20.04.2020 do 15.05.2020. Pričom vo vzťahu k ďalšej neprítomnosti na pracovisku od 15.05.2020 do 08.06.2020, žalobkyňa nielen netvrdila ale ani nepreukázala existenciu prekážky v práci na svojej strane.

18. Pokiaľ odvolateľka argumentovala tým, že objektívne nemohla nastúpiť do štátnozamestnaneckého pomeru k žalovanému, nakoľko bolo potrebné ukončiť v danom čase existujúci štátnozamestnanecký vzťah nutno zdôrazniť, že tieto svoje tvrdenia ničím nepreukázala. Nie je zrejším, či žalobkyňa svojho zamestnávateľa ZMOS akýmkoľvek spôsobom informovala o to, že by mala na základe rozhodnutia KS BA nastúpiť do štátnozamestnaneckého pomeru u žalovaného, ani nepreukázala akúkoľvek snahu o skončenie pracovného pomeru so ZMOS, a to s prihliadnutím na to, že vedomosť o rozhodnutí KS BA mala už v mesiaci apríl 2020 a k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru došlo v mesiaci jún 2020. Možno súhlasiť s argumentáciou žalovaného, že žalobkyňa mala dostatočný priestor na to, aby vysporiadala svoje pracovné vzťahy, čo však neurobila.

19. Odvolací súd podporne poukazuje na rozhodnutie NS ČR (R 33/2007), ktorý vyslovil: „ Ak nastúpi zamestnanec, ktorý po daní výpovede z pracovného pomeru oznámil svojmu zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, do zamestnania k inej fyzickej alebo právnickej osobe, pretože mu zamestnávateľ neumožnil, aby vykonával (až do právoplatného skončenia súdneho konania o neplatnosť výpovede alebo do doby, než príde k platnému skončeniu pracovného pomeru inak) práce podľa pracovnej zmluvy, musí svoj nový pracovný vzťah dojednať alebo na dobu určitú (dobu trvania súdneho sporu) alebo inou dohodou zaistiť, aby mohol opäť nastúpiť do práce u svojho zamestnávateľa, len čo sa stane právoplatným rozhodnutie súdu o neplatnosti výpovede z pracovného pomeru.

20. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľky odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán spor (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvolaciu argumentáciu odvolateľky odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

21. Vychádzajúc z uvedeného, zohľadniac okolnosti prípadu a situáciu, za ktorej došlo k porušeniu služobnej disciplíny žalobkyňou sa odvolací súd zhoduje s úvahou súdu prvej inštancie v tom, že v konaní bolo preukázané závažné porušenie služobnej disciplíny žalobkyňou, preto žalovaný oprávnene voči nej postupoval zvoleným spôsobom.

22. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie) ako vecne správne potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP a § 396 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní mal plný úspech žalovaný, preto mu vznikol proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).